

rens første Forsvar for dette Aktieselskab er slaaet sønder og sammen, siden den højtærede Finansminister krævede den Mand, der er Formand for Aktieselskabet, som Statens Embedsmand til Ansvar. Jeg tror ikke, at det nu gaar over den højtærede Justitsministers Forstand, at der her kan være Tale om Aktiesvindel.

Men naar dette Selskab staar, som det nu er vitterligt, at det staar, havde det været en Pligt i Tide at standse Forretningen og ikke at fortsætte den paa hasarderet Maade med Fare for, at endnu flere derved skulde komme til at lide Tab. Hvor minder ikke hele denne Affære om den bekendte Akt i Bjørnstjerne Bjørnsons „En Fallit“, hvor Grosserer Tjelde og Advokat Behrend forhandle. Grosserer Tjelde, det er netop Oscar Køhler, Advokat Behrend er ikke den højtærede Justitsminister, og det er ikke Kammeradvokat Winther; nej, Advokat Behrend er en Mand, der siger til Grosserer Tjelde — mange af Dem huske vist Sammenhængen —: Her maa standses, han gennemgaar Aktiv- og Passivside og viser, at Aktiverne ere satte alt for højt og Passiverne for lavt. Han stikker sin Sonde ind og viser, at Vurderingen baade her og der er falsk, og viser, at dette Selskab trods sin gode Balance er insolvent, og at det er Tjeldes Pligt at erkende det, for at Misereen ikke skal brede sig videre, og at Kreditorerne ikke skulle bevare deres Tro til Selskabet og endnu flere drages ind i Fallitten. Vi huske, hvorledes Tjelde først truer med Selvmord og saa med Mord paa Advokat Behrend, men hvorledes denne med sin Ro tvinger den anden i Knæ og bringer ham til at underskrive paa sin Insolvens.

Her foreligger en Situation, hvor det havde været Selskabets Pligt at standse; i Stedet for fortsætter man, og Justitsministeren gør sig medskyldig i dette Forsøg paa at fortsætte. Desværre er det jo saadan, at Fortrykket af Justitsministerens lange Tale i Gaar ikke foreligger, jeg maa altsaa henholde mig dels til hans eget Blad „Dannebrog“s Referat, dels til, hvad jeg selv meget nøje hørte — men jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at Ministeren paa dette Punkt sagde, at de Kreditorer, der havde Tid til at vente, fik nok mere. Ministeren protesterer ikke. Jeg gaar ud fra, at det altsaa var hans Ord. Han gør sig derved medskyldig i den ganske hasarderede Fortsættelse af Forretningen, som kan medføre, at endnu flere Mennesker drages ind og lide Tab i

Tillid til, at dette Selskab nok skal klare sig. Vi have her igen et Eksempel paa Justitsministerens hasarderede Forretningsførelse. Jeg nævnte før Smøreksporforeningen og Jægersborggade, og jeg nævner dette; den højtærede Justitsminister er ikke bange for i Forretningensliv — og for Resten heller ikke i Politikken — at spille Hasard og sætte meget paa eet Kort, blive ved at drive det til det yderste for at se, om det dog ikke skulde gaa, om det dog ikke alligevel til sidst trods alt skulde spænde heldigt af. Det tror jeg nok, er Ministerens Karakteristik baade politisk og forretningsmæssigt.

Formanden: Jeg tror ikke, det er heldigt, at det ærede Medlem brugte det Udtryk at spille Hasard.

Borghjerg: Hvis det har været for stærkt, skal jeg tage det tilbage. Jeg siger altsaa, at overfor Aktieselskabet Oscar Køhler gør Ministeren sig medskyldig i denne hasarderede Fortsættelse.

Saa opkaster jeg og mange det Spørgsmaal: Hvorfor? Hvorfor er Justitsministeren saa interesseret i, at den offentlige Kritik af denne Aktiesvindel standses, at dette Selskab fortsættes under Form af et Kreditoraktieselskab, eller hvordan det nu skal betegnes. Hvorfor? Dette Spørgsmaal: Hvorfor? rejser sig fra den ene til den anden Landet over, og alle forlange Svar paa dette Spørgsmaal. Hvis Justitsministeren ikke selv vil svare derpaa, saa maa der foretages en Undersøgelse, som giver Svar derpaa. Dette Spørgsmaal: Hvorfor? maa besvares. Justitsministeren har indladt sig i et Forhold til et Blad af den Art, jeg her har skildret, paa en saadan Maade, under saadanne Forhold, som jeg her har dokumenteret, at der ikke var Tale om en afdød Vens personlige Ære, at der tværtimod slet ikke var Tale derom, at tværtimod Justitsministeren standsede en Redegørelse for denne Mands personlige Ære, at Justitsministerens hele Interesse ligger i, at ikke Aktieselskabets Forretning omtales og kritiseres. Overfor hele dette Forhold rejser sig Spørgsmaalet: Hvorfor? og kræver Svar. Jeg siger nu, at den højtærede Justitsminister økonomisk ikke er uinteressert i Aktieselskabet Oscar Køhler. Jeg har før nævnt det, og jeg skal her nærmere udvikle flere Forhold, der vedrøre dette Selskab.

Oscar Køhlers Broder, Murermester Carl Køhler, har lidt Tab ved dette Selskab. Efter hvad jeg har al mulig Grund til at